

«Пам'яті героїв Небесної Сотні присвячуємо!»

(сценарій заходу пам'яті Небесної Сотні)

Мета: виховувати в учнів глибокі патріотичні почуття, причетність і відповідальність за все, що відбувається в країні, вдячність тим, хто віддав за неї життя вшановуючи пам'ять героїв Небесної сотні; формувати активну громадянську позицію школярів щодо єдиної, цілісної держави, повагу, толерантність до інших народів, розвивати бажання стати гідним громадянином, віру в краще майбутнє України.

Оформлення: над сценою надпис «Герої не вмирають» стіна пам'яті Небесної сотні (Прапор України, надписи «Герої не вмирають», «Сам не знаю, де погину...», «Мамо, не плач я повернусь весною» список прізвищ героїв з фото), на підлозі надпис із маленьких свічок «Героям слава», стіл, на столі вишитий рушник, ікона Божої матері, свічка, квіти з чорною стрічкою.

Запрошені: учасник подій на Майдані, вчителі, учні всіх класів.

Хід заходу:

Герой — це людина, яка знає, що є блага, дорожчі за життя; людина, яка присвятила своє життя служінню державі, себе одну — служінню багатьом.

Г. Лессін

Ведучий 1 Людина з великою любов'ю і душевним трепетом згадує місце, де вона народилася, де промайнуло її дитинство з материнською ласкою у затишній батьківській оселі. То — родинне вогнище, маленька батьківщина кожної людини. А якщо скласти маленькі батьківщини кожного з нас, вийде наша велика держава Україна.

Ведучий 2 - Багата історія нашої держави на славетні імена та героїчні події. Нашими національними символами є прадавні перші князі київські та їхні нащадки, славні козацькі гетьмани. Усі вони боролися за гарне життя своєї Батьківщини.

Наша славна Україна,

Наше щастя і наш рай,

Чи на світі є країна

Ще миліша за наш край?

І в щасливі й злі години

Ми для неї живемо.

На Вкраїні й для Вкраїни

Будем жити й померемо.

З-ведучий Історія будь-якого народу містить періоди, дати, які є вирішальними і доленосними в його житті. Україна – країна смутку і краси, країна, де найбільше люблять волю і найменше мають її, країна гарячої любові до народу і чорної йому зради, довгої, вікової, героїчної боротьби за волю. Ми повинні пам'ятати і не забувати героїчні сторінки, коли проливали кров патріоти. Адже хто не знає минулого, той не вартий майбутнього.

Під сумну мелодію заходять діти з лампадками і ставлять їх на східці.

Ведучий 1: Тим, хто в боротьбі за волю і кращу долю України не дожив до сьогоднішнього дня, спить у незнаних і безіменних могилах – присвячується!

Ведуча 2: Цвіту нашого народу, його славним синам і донькам, які у розквіті сил віддали свою молодість, і, найдорожче, життя – присвячується!

Ведуча 3: Шановні вчителі, учні, запрошені! Сьогодні ми зібралися тут, щоб в скорботі схилити низько голови перед пам'яттю людей різного віку, яких було вбито у мирний, цивілізований час ХХ століття. Ми з вами вшановуємо пам'ять героїв різних історичних подій: Голодомор 1932-33рр, Битва під Крутами, Бабин Яр. Тепер ми стали сучасниками ще однієї масової трагедії нашої країни – події, що звершилася на Майдані Гідності.

Ведучий 1: Здавалось би, доля нарешті подарувала нам унікальну можливість стати незалежною Європейською державою, але... не судилося. Знову молодь, студенти вийшли на майдан, вибираючи волю і гідність, повагу і незалежність. Нація потребує активності, єдності, самопожертви.

*Вставай, Україно, вставай!
Виходь на дорогу свободи,
Де грає широкий Дніпро,
Де ждуть європейські народи.
Вставай, і кайдани порви,
Дай нам знак ясніший від грому
Що ти не рабиня Москви,
І нею не будеш ніколи!*

Ведучий 2 На шляху до незалежності український народ часто втрачав своїх найкращих синів і дочок. У цьому довгому списку за гарне майбутнє нашої держави стали і герої Небесної Сотні. Саме вони зуміли рішуче стати до боротьби із злом у 2014 році, заплативши за перемогу надвисоку ціну —

власне життя. То чи може бути забутою кров героїв, пролита на вулицях Києва? Можлива лише одна відповідь — ні!

Ведучий 3 Сьогодні Україну знають у всьому світі. Трагічні події, які відбулися на Майдані у серці України — Києві — взимку 2014 року, сколихнули людей усієї земної кулі. Українці об'єдналися, щоб боротися за краще життя своїх дітей, друзів, батьків. 80 днів і ночей... Тривожних, заплаканих і вимолених... Три місяці, залишивши свої родини, тисячі людей стояли на вулицях, день і ніч, у морози заради одного — щоб домогтися свого, щоб їхній біль хтось почув. В один день тисячі простих українців стали солдатами свого народу. Звичайні мирні люди. Інтелігентні, жартівливі, люблячі. Студенти, учні, інженери, водії, вчителі, колишні військові, безробітні.

Боротьба не за щастя вже навіть іде — за життя!

Бо його забирають.

Нас Надія веде, нас ідея веде

За свободу для рідного краю.

Ведучий 1 «Ми прийшли сюди перемогти або померти», — запряглися вони на барикаді. І перемога прийшла. Велика перемога маленьких людей. Людей із гарячими і мужніми серцями. Це перемога кожної людини, яка стояла на майдані, передавала гроші у церквах, їжу чи одяг, плакала чи молилася. За цю перемогу заплачено велику ціну — щонайменше сто життів. Вони загинули за честь, за волю, за право бути народом — джерелом влади у власній державі, за країну, в якій не страшно жити і народжувати дітей.

*Плаче Україна гіркими сльозами,
А по землі ллється кров людська свята.
За свободу й волю діти помирають,
За ту Україну, що у нас одна.
Весна у цьому році незвичайна,
Пронизана вона слізьми людей,
Сльозми за тим, хто не вернувсь з Майдану,
Залишивши батьків, родину і дітей.
Всім серцем вірили вони у кращу долю,
За неї ж й на Майдані полягли.
За українців і за їхню волю,
Своє життя, не завагавшись, віддали!
Бездонна прірва горя і скорботи
Панує в Україні на цей час.
І всі мої думки, і сльози, і турботи
За тими, хто життя віддав за нас.
Ніколи їх не забувайте!*

*В історію внесіть кожне ім'я!
Онукам, дітям ви розповідайте,
Що наша Україна ще жива!
І буде жити вона доти,
Допоки люди в ній такі живуть!
Такі, як на Майдані іще й досі,
Війну з бандитами жорстокими ведуть!*

2-а ведуча. Небесна Сотня України крізь дим Майдану з вічності оберігає спрагли до свободи та правди наші душі. Ні краплі страху в їхніх очах, бо в серці їхнім навіки лишились віра, відданість, патріотизм і героїчна мужність... Герої не вмирають! Вони — з нами!!! Лише тихо про свої життєві плани та мрії гомонять...Хтось згадує кохану, друга, а хтось — батька, маму, хтось — доньку і сина... Небесна Сотня з вірою в життя йшла вперед свободу українцям здобувати й віддала свою душу та тіло за нас усіх...

3-ий ведучий. Герої не вмирають! Вони тут, з нами на Землі! Лише тихенько-тихенько сплять. Бо змучились від катувань, побоїв і голосу смерті, що на вістрі снайперської кулі... Ми плачемо, вони ж не плачуть. Їхні душі героїчним жовто-блакитним полум'ям горять! А ми повинні жити гідно, щоб святу Небесну Сотню нізащо, ніколи не забути.

*Герої, ви чийсь сини та друзі;
Чийсь кохані і чийсь брати.
Ви віддали життя за рідну Батьківщину!
Ви полягли, хоч треба було йти!...
Вас не забути і не стерти пам'ять,
Ваша душа горітиме в віках,
Ви не боялись ні зусиль, ні смерті,
Боролись серцем з миром на вустах.
Вже не поверне Україна-мати
Тих патріотів, що в землі лежать...
Але вона ніколи не забуде
Про той незламний дух, що змусив їх стоять!
А скільки ще? Ще скільки вас загине, люди?
Життя не варте тих німих катів!
Вже не повернеться назад і більше вже не буде
Ні обіцянок, ні брехливих слів!*

Кліп про перші жертви Майдану (Сергій Нігоян, Михайло Жизневський, Роман Сенник, Вербицький).

Ведучий 1: На майдані в Києві вже були перші жертви, чути було стогони поранених, але українці з рідкісною впертістю боролися далі. Ніхто не думав відступати. небезпека стала очевидною. Із останніх сил боронилася молодь

від ворога, прикриваючись від снайперських куль дерев'яними щитами та будівельними касками.

Ведуча 2: Але не здригалася рука оскаженілого нелюда-беркутівця, який «чесно» відпрацьовував щедрю винагороду злочинця-правителя. Холоднокровно і цинічно, вдивляючись крізь оптичний приціл снайперської гвинтівки в молоді ще майже дитячі обличчя, вони цілили прямо в очі, груди, виски. Розстрілювали патріотів на короткій дистанції.

Ведучий 3: Майдан щосекунди стікав кров'ю. Поранених не давали виносити, скажені пси цілили в саме серце тим, хто поспішав побратиму на допомогу. Вбивали всіх: молодих, старих, жінок, дівчат, медиків, представників преси. До кінця дня 20 лютого, пізніше названого у народі чорним четвергом, було вбито близько сотні героїв, названих пізніше Небесною сотнею.

*Українцю, поглянь, там побили жінок!
Глянь, вже люди ховаються в храмі!
Де таке ще траплялось, коли це було
Аж в такому нестерпному стані?..
Так чинили лиш варвари, злісні хани,
Лиш від них люди в церкві ховались.
А сьогодні - це власні привладні пани
Вже над нами так само знущались!"*

1-ий ведучий. На початку революційних подій, коли нікому і в голову не могло прийти, чим усе обернеться, слова «Слава Україні! Героям слава!» видавалися простим вітанням. Звісно це гасло мало важливий сенс, але для більшості було лише словами, котрими розпочинали свою промову численні оратори зі сцени Майдану.

2-а ведуча. Для частини ці гасла й вітання асоціювалися з націоналізмом і чимось неприємно-ворожим. Вони не розуміли, про яких таких героїв ідеться, якій нації слава?. У кожного був свій варіант. Із розвитком подій у центрі столиці з'являлися дедалі нові претенденти на те, щоби стати тими героями, котрим, власне, слава.

*Дивлюсь новини й сльози витираю,
А на екрані — Київ і Майдан.
Кругом вогонь і у людей стріляють,
Вся Україна мучиться від ран.
Маленька внучка, злякана дитина,
З сльозами просить: «Вимкни, не дивись!
Давай, бабусю, станем на коліна,
І ти тихенько Богу помолись».
Показують чийогось друга, брата,*

*А цей хлопчина був єдиний син.
Сиріток обнімає бідна мати,
У косах перший білий сніг сивин...
Загинули прості і добрі люди:
Афганець, фермер, вчитель і студент.
Сто домовин роз'їхалось повсюди,
На вас їх кров, наш кате-президент.*

3-ий ведучий. Минуло чотири роки від початку протестів і вже, мабуть, ні в кого немає сумнівів, що ці герої — Небесна Сотня. Ті, хто віддали життя за кожного з нас, котрі в найважливіший момент не злякалися і пожертвували собою заради кращого життя усіх у цій країні, а також свідчення справжнього подвигу. Революція добре показала нам, хто є хто. Друг пізнався в біді. І часто цими друзями, братами по боротьбі стали ті, від кого ми цього не очікували.

1-а ведуча. Згадаймо тих, хто були майже ровесниками і нашими земляками. Хто, не зважаючи на молоді роки, пішов у бій із несправедливістю — і все заради України. Кожен із цієї Небесної сотні, як і ми з вами мали свою сім'ю, батьків, друзів, захоплення, свої симпатії і свої невідкладні справи. Але поклик їхньої душі саме в цей час призвав їх до боротьби за вільну, демократичну, чесну Україну. Ось вони перед вами, небесні ангели.

(перегляд відео «Десяток Небесних Ангелів»)

«Мамо, не плач, я повернусь весною» (відео)

*Мамо, матусю, це я — твій синочок!
Я тут, я вернувся, казав, що прийду!..
Та мама не чує, та мама ридає,
Цілує синочка, що ліг у труну..
Коли проводжала також цілувала,
Казала: «Не треба... Подумай... Не йди!..»,
Та тільки лиш погляд останній спіймала,
Останні слова: «Нема там війни».
Війни там не було, та люди вмирали,
Чиїсь також діти, батьки і брати...
За волю країни від панського ладу,
За те, щоб від цього ми вільні були.
Стискається мозок, з грудей рветься серце
Від думки про те, що їх вбили брати.
Адже не по матері ми з вами рідні,
Ми браття по крові й так буде завжди.*

2-а ведучий. Коли зі сцени повідомили, що в одного загиблого четверо дітей, у другого — єдина трирічна донечка залишилася круглою сиротою, бо мати померла ще раніше, а третій ще взагалі не встиг пожити — йому було лише

19 років, — п'ятидесятитисячний Майдан заплакав так по-дитячому пронизливо, так, ніби він теж став цією сиротою, що плаче за втраченими батьками. Навіщо вони йшли вперед? Їм так багато було чого втратити!

*Не плач за мною, мамо, не ридай,
Я не хотів війни, я боронив свій край...
Не плач за мною, мамо, я — герой,
Стояв я гордо, коли снайпер той
Стріляв у голову й таранив груди —
Тоді не думав я, а що ж з тобою буде...
Не плач за мною, рідна, не лий сліз,
Пишайся мною, бо я патріотом виріс.
Ти, мамо, лиш за мене помолись,
І не вини себе — у цьому я, напевно, винен..
Я винен, що любив свою країну,
Я винен, що хотів здобути волю...
Але я не хотів стояти на колінах,
Пробач за стільки завданого болю...
Не плач за мною, мамо, я у Бога,
Бо кожен, хто загинув за Вкраїну, йде до Нього.
Я вже не повернуся, мамо, але знай —
Я стану ангелом і боронитиму свій край...*

3-а ведуча. Ці люди — справжні герої. Вони загинули як герої і проводжають їх як героїв.

*А сотню вже зустріли небеса..
Летіли легко, хоч Майдан ридав...
І з кров'ю перемішана сльоза....
А батько сина ще не відпускав..
Й заплакав Бог, побачивши загін:
Спереду – сотник ,молодий,вродливий
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній-сивий-сивий..
І рани їхні вже не їм болять..
Жовто-блакитний стяг покритв їм тіло..
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна сотня в вирій полетіла...
На небі спокій їх чекає вже;
І Вічна Пам`ять на землі настала.
За них ми Богу молимося лише,
Та промовляєм: Слава! Слава! Слава!*

Відеосюжет «Небесну Сотню, Господи, прийми...»

Ведучий 1 Ще довго-довго, з покоління в покоління будуть передавати батьки синам і дочкам, а ті своїм дітям спогади про тих, хто залишив життя земне у 2013-2014 рр. Ця подія сколихнула весь світ, не залишила байдужою жодної душі. Люди висвітлюють свої почуття через картини, пісні, вірші.

Вірш «Колись приїду до Києва..»

*Колись я приїду до Києва з сином
Колись...Як цвістимуть каштани...
Під небом пройдемося високим і синім
Пройдемося ошатним Майданом...
Торкнуся,припавши на мить на коліно
Гладкого новенького бруку...
Він все ще гарячий!Це так неймовірно!
Давай,прикладь свою руку...
- То сонце нагріло!-і в сина усмішці
Шукатиму трохи розради...
- Ні,сину, не сонце...На цьому ось місці
Горіли колись барикади...
Людей,що піднялись на ці барикади,
Ніщо не могло подолати!
Ніякої сили не було у влади
Лиш страх,брудні гроші та ґрати...
І люди боролись...І найсміливіші
Дивилися снайперу в дуло...
І лилася кров...Але найголовніше,-
Війни в Україні не було!
Ось там можна їх імена прочитати...
Я всіх називати не стану...
-А що там? Чому стільки квітів там,тату?
- Це стела героїв Майдану...
- Цікаво?... Навіщо туди поносили
Ці шини від автомобілів?
- Це замість вінків...Це тепер,ніби символ.
Це знаки для всіх зрозумілі...
Мій син промовчить і питає останнє:
(Мов вітром холодним подуло!)
- Я все розумію...Одне лиш питання:
Чому тебе з ними не було?*

Ведучий 2: Якщо тебе справді засмучує ненависть у світі, не плач і не втрачай надії, а зроби щось, хай навіть маленьке. А ще маємо піклуватися про тих, хто залишився без найближчих людей. Без своїх: чоловіків і жінок, дітей та батьків, сестер та братів, рідних і друзів. Допомогати їм не раз в рік 20 лютого, а щоразу, при кожній нагоді. Не залишити їх з горем наодинці. Це найменше, що ми можемо зробити для них.

Ведучий 3: Ми мусимо пам'ятати не лише про родини вбитих, а й про

скривджених і скалічених, чий долі зламав цей жахливий режим. Ми повинні докласти усіх зусиль, щоби добитися справедливого суду для тих, хто винен у смертях, каліцтвах та інших злочинах проти нашого народу. Але гуртуватися маємо не довкола ненависті, а довкола любові, довкола вищої мети.

Ведуча 1: Такою має стати побудова нової держави, тієї, котру бачили в своїх мріях загиблі герої і за котру вони віддали життя. Але герої не вмирають! Вони завше будуть в наших серцях. Слава Україні! Героям Слава! Слава Небесній Сотні!

Ведучий 2: І саме тут, сьогодні, скажемо «Люди, бережіть серця свої, щоб не стали каменем! Розбудуйте в душах Божий храм, щоб не повторити великий гріх!

Ведуча 3: Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови.

(Під мелодію гімну Небесної сотні «Пливе кача» ведучий запалює свічку і передає її учням по колу. Свічку передають з рук в руки.)

Ведучий 1: Нехай кожен з нас торкнеться пам'яттю цього священного вогню - частинки вічного. А світло цієї свічки хай буде даниною тим, хто навечно пішов від нас, хто заради торжества справедливості жертвував собою. Вони повинні жити в нашій пам'яті вічно!

*Я- Україна, Жінка, Мати всіх дітей,
Що на фронтах воєнних полягли.
Сьогодні я звертаюсь до людей,
Щоб мир у світі пильно берегли.
В душі моїй горить пекельний біль
За всіх-усіх, яких не повернуть,
І крик душі лунає звідусіль.
Вони до нас ніколи вже не прийдуть...
А всюди квіти...квіти...і трава...
Цвіте земля чарівна, запашина,
Пісні повсюди, музика звучить...
Але ж була проклята та війна.
Тож встаньте всі і голови схиліть,
Згадайте тих, хто йшов через фронти.
І з вдячністю хвилину помовчіть,
Щоб пам'ять в нашім серці зберегти.*

Героям Майдану, полеглим за світле майбутнє України, присвячується хвилина мовчання. **(Хвилина мовчання)**

Ведучий 2: Сьогодні Україна переживає тяжкі випробування. Здрагається українська земля на сході країни від гарматних пострілів, кулеметних черг. Знову гинуть на злеті молоді і сильні, вірні сини України... Як боляче

стискається серце від того, що наша ненька-Україна знову у вогні і стражданні...І кожен з нас бажає одного: щоб над нашою рідною Україною було мирне небо. Таке безмежне і високе!Тому, гуртуймося, кріпімося, єднаймося задля жаданої перемоги, задля свободи, миру і самостійності. Задля волі та гідності. Задля батьків і дітей, задля щасливого майбутнього. Задля перемоги світла над темрявою, добра над злом.

Пам'ятайте про тих, що безвісті пропали,

Пам'ятайте про тих, що не встали як впали.

Пам'ятайте про тих, що згоріли як зорі,-

Такі чисті і чесні, як повітря прозоре.

Пам'ятайте про тих, що за правду повстали,

Пам'ятайте про тих, що лягли на заставах.

Пам'ятайте про тих, що стрибали під танки...

Є в місцях невідомих невідомі останки.

Є в лісах, є у горах, і є під горою –

Менше в світі могил, ніж безсмертних героїв.

Ведуча 3: На цьому виховний захід , приурочений пам'яті небесній сотні завершено.